

Το παρακάτω κείμενο γράφτηκε για το Παροξυσμό από τον αναρχικό σύντροφο Φίλιππα Κυρίτση. Σε αυτό το κείμενο, ο Φίλιππας, παρουσιάζοντας τις προσωπικές του σκέψεις και θέσεις, καταπιάνεται με την «επικαιρότητα» της διαχρονικής «οικονομικής κρίσης», η οποία καταδεικνύεται ως επίπλαστη. Αναλύοντας το ζήτημα, γίνονται αναφορές στη βία της ελληνορθόδοξης εκκλησίας και την άμεση συσχέτισή της με τον κυρίαρχο λαϊκισμό, την σχέση αριστερών κομματιών με τον εθνικισμό, καθώς επίσης και στο Συναγερμό του στρατάρχη Παπάγου, για να καταλήξει, πως η κρίση αποτελεί τέχνασμα προς εθνική ομοψυχία.

Ακολουθως, γίνεται τεκμηριωμένη αναφορά στο μεγάλο ζήτημα της καταναγκαστικής πορνείας, που ανθεί ακόμα και κατά την διάρκεια των «μεγάλων κρίσεων», ενώ ο λαϊκισμός, ως όπλο χειραγώγησης των κυριάρχων, βρίσκει και συνεργούς και άλλους, όπως ΜΜΕ, πανεπιστημιακούς, «ανθρώπους του πνεύματος», ακόμα και καλλιτέχνες όπως ο Στέλιος Καζαντζίδης.

Στο κείμενο αυτό, γίνεται μια αιχμηρή κριτική στις κατευθύνσεις της εργατικής - μικροαστικής τάξης, ως (ψευδό)συνόλου, χωρίς όμως να απαξιώνονται οι ταξικοί αγώνες και οι κατακτήσεις τους. Για να εξαχθούν τα προσφερόμενα συμπεράσματα, δεν θα πρέπει το κείμενο να διαβαστεί αποσπασματικά, διότι ενδεχομένως θα χαθεί η προοπτική του. Τέλος, οι σημειώσεις έχουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον.

1. Με αυτή την φράση διαφήμιζε κάποια εταιρεία το προϊόν της εδώ και πολλά χρόνια.

2. Διάσημος Γερμανός φιλόσοφος της λεγόμενης “Σχολής της Φρανκφούρτης”, ο οποίος έγινε γνωστός από την κριτική του στις μαρξιστικές ιδέες. Βλ. http://en.wikipedia.org/wiki/Herbert_Marcuse. Το βιβλίο του “Ο Μονοδιάστατος Άνθρωπος” (1964) υπήρξε ένα από τα βασικά θεωρητικά κείμενα στα οποία στηρίχτηκε η λεγόμενη “Νέα Αριστερά” της δεκαετίας του ‘60, ένα ευρύτερο πολιτικό ρεύμα που αμφισβήτησε τον παραδοσιακό μαρξισμό και έθεσε τις θεωρητικές βάσεις για τα επαναστατικά κινήματα της δεκαετίας του ‘60 στην Δύση

3. Διάσημος Αμερικανός αναρχικός, ο πιο γνωστός Αμερικανός αναρχικός της δεκαετίας του ‘70. Το βιβλίο του “Post Scarcity Anarchism” στο οποίο αποδεικνύει το ξεπέρασμα του Μαρξισμού από τις σύγχρονες οικονομικές και πολιτικές εξελίξεις, τον έκανε παγκόσμια γνωστό. Στην Ελλάδα κυκλοφόρησε αποσπασματικά με πρώτο απόσπασμα το βιβλίο που κυκλοφόρησε ο αναρχικός εκδοτικός οίκος Διεθνής Βιβλιοθήκη με τον τίτλο “Άκου Μαρξιστή” στις αρχές της δεκαετίας των του ‘70.

4. Ο Φραγκίσκος-Νοέλ Μπαμπιέφ, γνωστός με το επαναστατικό ψευδώνυμο Γράκκος Μπαμπιέφ, υπήρξε ο ιθύνων νους μιας συνωμοσίας, η οποία αποσκοπούσε στην επιβολή της ισότητας για όλες τις κοινωνικές τάξεις. Έχοντας σαν πρότυπο το γαλλικό σύνταγμα του 1793 και το καθεστώς που είχαν επιβάλει οι Γιακωβίνοι κατά την διάρκεια της Γαλλικής Επανάστασης (στην οποία, άλλωστε, έλαβε ενεργό μέρος) προσπάθησε να οργανώσει στρατιωτικό πραξικόπημα που θα επανέφερε το καθεστώς των Γιακωβίνων διορθωμένο από την οικονομική ανισότητα μεταξύ των τάξεων, η οποία το χαρακτήριζε. Τα σχέδια του πραξικοπήματος αποκαλύφθηκαν από κάποιον στρατιωτικό που τα πρόδωσε και ο Μπαμπιέφ, μετά από μια μεγάλη σε διάρκεια δίκη καταδικάστηκε σε θάνατο και εκτελέστηκε το 1797. Λόγω του αγώνα του για ισότητα θεωρήθηκε από πολλούς μεταγενέστερους σαν ο πρώτος κομμουνιστής.

Ο ΛΑΪΚΙΣΜΟΣ, Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ Ο ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ

Όταν για διάφορους λόγους γράφεις άρθρα σε πολύ αραιά διαστήματα, έχεις πάντα πολλά να πεις και γι’ αυτό είναι δύσκολη η επιλογή του θέματος ενός άρθρου. Ιδιαίτερα, όταν ελπίζεις το άρθρο αυτό να το θυμούνται οι φίλοι σου και προπαντός οι εχθροί σου και να μην είναι ένα ακόμη κείμενο για να περνάει ευχάριστα η ώρα αυτών που θέλουν να θεωρούν τους εαυτούς τους “πολιτικοποιημένους”, όπως λέγαμε παλιά, ή τέλος πάντων σκεπτόμενους ανθρώπους. Γι’ αυτό και μέχρι να αποφασίσω να γράψω αυτό το άρθρο, άλλαξα πολλές φορές γνώμη για το θέμα του. Τελικά, όμως, η “επικαιρότητα” με βοήθησε να επιλέξω θέμα, μια που το άρθρο μου, για να κάνει κάποιον να το διαβάσει, εφόσον δημοσιεύεται σε περιοδικό, πρέπει να έχει σχέση μαζί της. Και λέω “επικαιρότητα” και όχι επικαιρότητα, χωρίς εισαγωγικά, γιατί στην ουσία η “επικαιρότητα” δεν είναι καθόλου επίκαιρη.

Για να μην κουράζω άλλο τον αναγνώστη, εξηγούμαι ότι “επικαιρότητα” είναι η κρίση, που έκανε ακόμη και τον πρωθυπουργό να απευθύνει διάγγελμα στον ελληνικό λαό. Όμως η κρίση δεν είναι επικαιρότητα. Έχω περάσει τα 50 χρόνια ζωής και ακούω για κρίσεις, υφέσεις, ανεργία, πληθωρισμό κλπ. από τότε που άρχισα να διαβάζω εφημερίδες, να ακούω ραδιόφωνο και να βλέπω τηλεόραση. Και προτού ακόμη κάνω όλα τα παραπάνω, θυμάμαι όλο το συγγενικό μου περιβάλλον, περιβάλλον ελεύθερων επαγγελματιών και όχι εργατών ή αγροτών, να έχουν την έλλειψη χρημάτων σαν αγαπημένο τους θέμα συζήτησης και την πολιτικολογία γύρω από αυτό το θέμα σαν προτιμητέο τρόπο επίδειξης (λέγανε, π.χ. ας ήμουνα εγώ πρωθυπουργός και θα έκανα αυτό κι εκείνο κι εκείνο, κλπ.). Αν βρεθεί έστω κι ένας αναγνώστης του άρθρου αυτού να μου αποδείξει ότι στο παρελθόν οι Έλληνες λέγανε ότι είναι ευχαριστημένοι από τα οικονομικά τους και η οικονομία της χώρας χαρά θεού, εγώ θα γίνω πατριάρχης Αντιοχείας.

Θα μου πείτε ότι για κρίση μιλάνε όχι μόνο οι Έλληνες αλλά και οι Ευρωπαίοι και οι Αμερικάνοι. Αυτό εμένα δεν μου λείπει τίποτα γιατί ξέρω ότι όλοι οι πολιτικοί, μετά την διάδοση των σοσιαλιστικών ιδεών που επικέντρωναν στην φτώχεια του λαού, στο τέλος του 19ου και στις αρχές του 20ου αιώνα, προκειμένου να είναι αρεστοί στους ψηφοφόρους τους, ή στο κοινό γενικότερα, υποσχόντουσαν μια εξασφαλισμένη επιβίωση, “πολλά λεφτά και εισόδημα μεγάλο”¹. Και βέβαια, για να πιάσουν τέτοιες υποσχέσεις, θα έπρεπε το κοινό να μην έχει άλλο κεντρικό ενδιαφέρον από την επιβίωση (μονοδιάστατο άνθρωπο χαρακτήρισε στο ομώνυμο βιβλίο το χαρακτηριστικό δείγμα ανθρώπου από αυτό το κοινό, ο Χέρμπερτ Μαρκούζε²). Και αν κατά την εποχή της στέρησης (scarcity), όπως την ονομάζει ο Μάрайη Μπούκτσιν³, είχε νόημα η επικέντρωση του πολιτικού και του κοινωνικού ενδιαφέροντος στην επιβίωση, σήμερα, που η Ευρώπη και η Αμερική, εδώ και πολλές δεκαετίες, ζουν την εποχή μετά την στέρηση (post-scarcity), όπως την ονομάζει ο Μπούκτσιν, η επικέντρωση στην οικονομική διάσταση του ανθρώπου και οι υποσχέσεις για εξασφαλισμένη επιβίωση, ακούγονται για οποιονδήποτε δεν κουβαλάει στο μυαλό του όλη την σαβούρα του παρελθόντος (π.χ. θρησκεία, πατρίδα, οικογένεια, λαό κλπ.) τόσο ψεύτικα, βαρετά και κουραστικά, όσο και η συζήτηση για την παρουσία του Χριστού σαν σώμα και σαν αίμα κατά την χριστιανική τελετή της Θείας Ευχαριστίας (την γνωστή μεταλαβιά). Κι όμως δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι κήκαν ζωντανό επειδή αρνιόντουσαν την παρουσία του Χριστού σαν σώμα και σαν αίμα κατά την χριστιανική τελετή της Θείας Ευχαριστίας.

Θα μου πείτε: Έχει εξαλειφθεί η φτώχεια στην Ευρώπη και στην Αμερική (εννοούμε την Δυτική, Βόρεια και Νότια Ευρώπη και την Βόρεια Αμερική); Ναι, για την πλειοψηφία έχει εξαλειφθεί και, τώρα πια, χαρακτηρίζει μόνο τους μετανάστες και τις μειοψηφίες, όπως των τσιγγάνων, των περιθωριακών κλπ. Και αυτές οι κατηγορίες του πληθυσμού κρατούνται στην φτώχεια με την βία. Και όχι την βία του κράτους αλλά την βία της κοινωνίας που κλαίγεται ότι δεν της φτάνουν ποτέ τα λεφτά. Και εγώ, τον Ελβετό, τον Δανό, τον Σουηδό κλπ. που κλαίγεται γιατί δεν του φτάνουν τα λεφτά, τον ακούω “βερεσε”, όπως ακούν τον Έλληνα που κλαίγεται οι Μπαγκλαντεσιανοί, οι Νιγηριανοί και οι Σομαλοί.

Κάποιος μπορεί να μου αντιτείνει ότι δεν βγαίνει με 700 Ευρώ, άλλος ότι άνεργος κλπ. Για να μην χάνουμε τον καιρό μας, μια που γράφω άρθρο και δεν κάνω συζήτηση καφενείου, θα απαντήσω στον πρώτο ότι του φτάνουν για να εξασφαλίσει τουλάχιστον κάποια αξιοπρεπή επιβίωση, δηλ. στέγη, τροφή, ρουχισμό, πρόσβαση στην εκπαίδευση και στην ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, αγαθά τα οποία ονειρευόταν για όλους ο Μπαμπέφ⁴, και στον δεύτερο ότι βρίσκουν δουλειές οι μετανάστες και αυτός δεν βρίσκει γιατί αναζητάει δουλειά της αρεσκείας του και όχι οποιαδήποτε δουλειά. Χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν θεωρώ λογικό να επιδιώκει κανείς μεγαλύτερους μισθούς και καλύτερες δουλειές. Αλλά άλλο κρίση που οδηγεί στην φτώχεια και άλλο χαμηλοί μισθοί.

Δυστυχώς, το παραμύθι του φτωχού λαού (και μιλάμε πάντα για την πλειοψηφία) δεν το επαναλαμβάνει ακούραστα μόνο η άκρα δεξιά και η άκρα αριστερά. Το επαναλαμβάνουν όλοι, μηδέ εξαιρουμένων πολλών αντιεξουσιαστών. Έτσι επικρατεί ο λαϊκισμός που ανοίγει διάπλατα τις πόρτες για τον φασισμό.

Όμως προτού προχωρήσω στη σχέση λαϊκισμού και φασισμού, θέλω να κάνω μια στάση στην Ορθοδοξία. Γιατί το άρθρο μου απευθύνεται σε κατοίκους αυτής της χώρας, οι οποίοι, όχι μόνο έχουν πάθει πολλά από την Ορθοδοξία αλλά την θεωρούν φυσιολογικό κομμάτι της ιδεολογικής τους συγκρότησης και της κοινωνικής της ταυτότητας.

Η Ορθοδοξία έχει άμεση σχέση με τις κυρίαρχο λαϊκισμό στην Ελλάδα, και πάντα “πουλούσε”, όπως “πουλούσε” η γλώσσα της αριστεράς. Οι Έλληνες, μπαίνουν στην ιδεολογική πρέσα της Εκκλησίας πριν καν αρχίσουν να μιλάνε, όταν τους οδηγούν στην κολυμπήθρα και τους βαπτίζουν. Και σ’ όλη τους την ζωή, είτε σαν διδασκαλία είτε σαν έθιμο είτε σαν ελπίδα για μετά θάνατο ζωή, η Ορθοδοξία τους κοπανάει σαν χταπόδια. Και ο παραλογισμός που κρύβεται σε αυτό το μεσαιωνικό ιδεολογικό κατάλοιπο, την Ορθοδοξία, τους γίνεται συνήθεια, από την οποία δεν αντέχουν να ξεφύγουν, όπως δεν αντέχουν να ξεφύγουν οι άντρες από το να φοράνε παντελόνια, λες κι όσοι δεν φοράνε παντελόνια, ή δεν φοράνε ακόμη, όπως οι αρχαίοι Έλληνες και Ρωμαίοι και οι σημερινοί κελεμπιοφόροι, δεν ήταν ή δεν είναι φυσιολογικοί άνθρωποι. Η σχέση της Ορθοδοξίας με τον ελληνικό λαϊκισμό ξεκινάει από τότε που το κόμμα του λαού, κατά προτίμηση το Κ.Κ.Ε., κυριάρχησε στην λεγόμενη εθνική αντίσταση, όπου μεγάλο ρόλο παίζανε παπάδες. Προηγούμενα, η Ορθοδοξία ταυτιζόταν με το ελληνικό έθνος και όχι τόσο με τον λαό, γιατί οι, αγρότες στην πλειοψηφία τους πριν από τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, κάτοικοι αυτού του τόπου είχαν πικρή πείρα από τους παπάδες. Κι αυτό γιατί οι παπάδες αποτελούσαν πάντα αναπόσπαστο κομμάτι της πλούσιας ολιγαρχίας της εποχής εκείνης. Μιας ολιγαρχίας από την οποία οι αγρότες υπέφεραν ουκ ολίγα.

Ο λαϊκισμός στην Ελλάδα, ήταν εξαρχής υποχρεωμένος να αδελφοποιηθεί με την Ορθοδοξία, από την στιγμή που συμάχησε με τον εθνικισμό για να μπουν οι βάσεις ενός εθνικού σοσιαλισμού, σαν αυτόν για τον οποίο αγωνιζόταν η λεγόμενη εθνική αντίσταση. Και αυτό γιατί στην Ελλάδα η Ορθοδοξία είναι ο ιδεολογικός συνεκτικός κρίκος όλων των εθνοτήτων από τις οποίες φτιάχτηκε το νέο ελληνικό έθνος (παλιά δεν υπήρχε ελληνικό έθνος, όπως δεν υπήρχαν έθνη γενικά πριν από την επικράτηση των εθνικιστικών ιδεών που έφεραν οι αστικές επαναστάσεις σαν την Γαλλική). Οι εξελληνισμένοι γλωσσικά Σλάβοι⁵, οι Αλβανοί (Αρβανίτες), οι Βλάχοι, και αργότερα οι Μακεδόνες (γνωστοί σαν Σλαβομακεδόνες) και οι εκχριστιανισμένοι Τούρκοι που αποτέλεσαν το νέο ελληνικό έθνος, δεν είχαν τίποτα να τους ενώνει πολιτιστικά πέρα από την Ορθοδοξία. Γι’ αυτό και η Ορθοδοξία αποτέλεσε το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό του νεοέλληνα από τότε που φτιάχτηκε το ελληνικό κράτος. Και η γενοκτονία των μουσουλμάνων της Πελοποννήσου (Μοριά), πάνω στην οποία στηρίχτηκε η ίδρυση εθνικά καθαρού ελληνικού κράτους⁶ ήταν αναγκαστικά, για τους παραπάνω λόγους, θρησκευτική γενοκτονία. Δεν μπορούσε, λοιπόν, να μην αδελφοποιηθεί ο αρχικός εκπρόσωπος του λαϊκισμού στην Ελλάδα, η αριστερά, με την Ορθοδοξία, από την στιγμή που ήθελε να συμμαχήσει με τον εθνικισμό. Βέβαια, όπως και οι

5. Για την εμφάνιση και την κυριαρχία των Σλάβων στην Ελλάδα, η οποία ακολούθησε την εξαφάνιση των Ελλήνων από την ιστορία, μεταξύ του 6ου και του 8ου αιώνα μ.Χ. μιλάει αναλυτικά στο βιβλίο του “Ιστορία του Μοριά”, ο Γερμανός ιστορικός Πάκομπ Φαλμεράιερ, ο οποίος επισκέφθηκε την Ελλάδα γύρω στα 1830, όταν Ελλάδα ήταν κυρίως ο Μοριάς (Πελοπόννησος). Ο Φαλμεράιερ με τις επισκέψεις του στην τότε Ελλάδα, είχε την ευκαιρία να διαπιστώσει ότι “στο αίμα των αιχμαλώτων κατοίκων της Ελλάδας δεν ρέει ούτε μια σταγόνα αίμα (αρχαίο) ελληνικό” και να στηρίξει τις διαπιστώσεις του με στράνταχτα επιχειρήματα. Αυτό οδήγησε στην δαιμονοποίηση του από το ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα και τους πάντα δουλοπρεπείς προς το κράτος Έλληνες διανοούμενους, με αποτέλεσμα το βιβλίο του να μην εκδοθεί επί 170 περίπου χρόνια στα Ελληνικά, ενώ σε όλα τα σχολικά ιστορικά βιβλία να κατηγορείται σαν ανασιόπιστος. Αλλά δεν ήταν μόνο αυτό. Συμπεριώσε όλους τους κρατικοδίαιτους Έλληνες ιστορικούς της εποχής του εναντίον του και ανάγκασε τον πιο πολυγραφότατο από αυτούς, τον Παπαρρηγόπουλο, να γεμίσει 7 ογκώδεις τόμους με γραφόμενα του προκειμένου να αποδείξει ότι οι κάτοικοι της Ελλάδας του 19ου αιώνα ήταν εξ αίματος απόγονοι των αρχαίων! Σήμερα αυτό το βιβλίο του Παπαρρηγόπουλου “Η ιστορία του ελληνικού έθνους”, μετά από μια μακριά περίοδο ανυποληψίας, ξαναέρχεται με επεισοδιακό τρόπο στις προθήκες των περιπτέρων, όπως πολλή άλλη εθνική σαβούρα, η οποία, λόγω της διαφήμισης του εθνικισμού που κάνουν όλα τα κανάλια της τηλεόρασης, πουλάει καλά. Άλλωστε την ίδια άποψη με τον Φαλμεράιερ για τους κατοίκους της Ελλάδας είχαν και οι Μαρξ και Έγκελς, οι οποίοι έγραψαν για το θέμα αυτό πολύ αργότερα. Προφανώς οι περισσότεροι σοβαροί Ευρωπαίοι ιστορικοί θα είχαν την ίδια άποψη (βλέπε http://www.oakke.gr/books/falmer_l/falmer_l_translator.htm).

6. Βλέπε το εξαιρετικό άρθρο του Δημήτρη Λιθοξόου “Η γενοκτονία των μουσουλμάνων” <http://lithoksou.net/ghenoktonia.html>. Ο Αριστείδης Κόλλιας, στο βιβλίο του “Αρβανίτες και η καταγωγή των Ελλήνων”, 1983 (6η έκδοση: 1990), χαρακτηρίζει την λεγόμενη ελληνική επανάσταση του 1821 σαν θρησκευτική επανάσταση και τεκμηριώνει τον ισχυρισμό του με επίσημα έγγραφα της εποχής. Αποδεικνύει ότι κατά την λεγόμενη ελληνική επανάσταση του 1821 “Ρωμηός” και, όπως επιβλήθηκε άνωθεν αργότερα “Έλληνας”, ήταν ο κάθε χριστιανός, ανεξάρτητα από γλώσσα, ιστορία, ήθη κι έθιμα, ενώ Τούρκος οποιοσδήποτε αλλόθρησκος, όπως οι μουσουλμάνοι και οι Εβραίοι. Έτσι σαν Τούρκοι σφάχτηκαν όλοι οι Εβραίοι στις περιοχές που έλεγχαν οι Ρωμιοί (δηλ. εθνικά Αρβανίτες και Σλάβοι στην πλειοψηφία τους) καθώς και οι μουσουλμάνοι Αρβανίτες. Με λίγα-λόγια, ο χριστιανός Αρβανίτης (Αλβανός) ήταν Ρωμηός, ενώ ο μουσουλμάνος Αρβανίτης (πάλι Αλβανός) Τούρκος. Αυτές τις αηδίες διδάσκονται τα παιδιά ακόμα στα ελληνικά σχολεία, εν έτει 2010.

7. Μια από τις βασικές πολιτικές διαφορές μεταξύ των επιγόνων ανταγωνιστών για τον θρόνο που κατείχε ο Λένιν (Βλαντιμίρ Ίλιτς Ουλιάνωφ) στο κόμμα των Μπολσεβίκων (Ρωσικό Σοσιαλιστικό Δημοκρατικό Κόμμα των Εργαζομένων-Μπολσεβίκοι), που είχε ήδη μετονομαστεί σε Κομμουνιστικό Κόμμα της Ε.Σ.Σ.Δ., δηλ. μετάξυ του Στάλιν (Ιωσήφ Τσουγκασβίλι) και του Τρότσκι (Λέων Νταβίντοβιτς Μπρονστάιν) ήταν το κατά πόσο μπορεί να επικρατήσει ο σοσιαλισμός σε μια μόνο χώρα, όταν αυτή περιβάλλεται από χώρες όπου αυτή δεν έχει επικρατήσει. Ο Στάλιν υποστήριζε ότι αυτό ήταν εφικτό και ότι η χώρα με σοσιαλιστικό καθεστώς θα είναι παράδειγμα προς μίμηση για τις άλλες, ενώ ο Τρότσκι θεωρούσε ότι δεν μπορεί μια χώρα περιβαλλόμενη από εχθρούς να έχει καθεστώς σοσιαλιστικό και ότι ο σοσιαλισμός δεν μπορεί να έχει πατρίδα. Ο σταλινικός εθνικισμός, με την ονομασία σοσιαλιστικός πατριωτισμός, άλλωστε, ήταν συνέχεια του Ρωσικού εθνικισμού, τον οποίο εκπροσωπούσε το καθεστώς των Τσάρων. Αυτός ο εθνικισμός, επειδή απαιτούσε τον αγώνα μέχρις εσχάτων για την "Μεγάλη Σοσιαλιστική Πατρίδα" (όπως εμφανιζόταν τότε η Σοβιετική Ένωση), κόστισε την ζωή σε εκατοντάδες χιλιάδες Ρώσους αιχμαλώτους πολέμου, οι οποίοι απελευθερώθηκαν από τα γερμανικά στρατόπεδα συγκέντρωσης μετά την λήξη του Β' Παγκόσμιου Πολέμου. Επειδή δεν είχαν σκοτωθεί αλλά είχαν παραδοθεί στους Γερμανούς, ο Στάλιν, μετά τον πόλεμο, αντί να τους αφήσει να γυρίσουν στα σπίτια τους και στις οικογένειές τους, τους έστειλε σαν προδότες της πατρίδας στα δικά του στρατόπεδα συγκέντρωσης, όπου αργά ή γρήγορα βρήκαν τον θάνατο από την εξαντλητική δουλειά, την ανεπαρκή σίτιση και την απουσία ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης.

8. Βλέπε το βιβλίο του Άκη Γαβριηλίδη με τίτλο "Η αθεράπευτη νεκροφιλία του ριζοσπαστικού πατριωτισμού" και υπότιτλο "Ρίτσος, Ελύτης, Θεοδωράκης, Σβωρώνος". Σε αυτό το βιβλίο ο Γαβριηλίδης αποδίδει την σημερινή κατακλίση του ελληνικού κομμουνιστικού κόμματος στον ακραίο εθνικισμό στην προσπάθεια των Ελλήνων κομμουνιστών να επουλώσουν το ψυχικό τραύμα που τους προκάλεσε ο εμφύλιος πόλεμος 1946-1949 και προσδιορίζει το ξεκίνημα της στις εθνικιστικές διαδηλώσεις για την ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα, στις οποίες πρωταγωνίστησαν οι κομμουνιστές κατά τα μέσα της δεκαετίας του '50. Συγκεκριμένα ο Γαβριηλίδης ισχυρίζεται ότι εφόσον μετά την ήττα τους στον εμφύλιο οι κομμουνιστές δεν μπορούσαν να επιβιώσουν ψυχολογικά σαν λαός δούλος των αφεντικών εσσεί, κατέφυγαν στο ψυχολογικό τέχνασμα του να βάλουν στην θέση του λαού όλους τους κατοίκους της χώρας (ανεξαρτήτως κοινωνικής τάξης) και στην θέση των αφεντικών τους Αμερικανούς επικυρίαρχους της Ελλάδας. Έτσι μπορούσαν να συμβιβαστούν με τους πρώην ταξικούς τους εχθρούς και όλοι μαζί, αγαπημένοι, να αποδώσουν τα δεινά της Ελλάδας στους ξένους. Αν και ως ένα βαθμό, έχει κάποια βάση αυτή η ψυχολογική εξήγηση, ο εθνικισμός ούτε είναι αποκλειστικά ψυχικό φαινόμενο ούτε εμφανίστηκε στην αριστερά μετά τον εμφύλιο. Η πιο τρανταχτές αποδείξεις της πριν τον εμφύλιο κυριαρχίας του εθνικισμού στην ελληνική κομμουνιστική αριστερά είναι η ταύτιση των κομμουνιστών με τον φασίστα δικτάτορα Μεταξά, στην απόφαση του να βάλει την Ελλάδα στον πόλεμο το 1940, την στιγμή που ο ιδεολογικός θεός τους ο Λένιν, είχε υποστηρίξει

ιδεολογικοί της μέντορες, ο Στάλιν και οι μπολσεβίκοι του, η ελληνική αριστερά τον εθνικισμό τον έλεγε και τον λέει πατριωτισμό. Σε αυτόν τον μπολσεβίκικο εθνικισμό αντιστάθηκαν οι μπολσεβίκοι του Τρότσκι και γι' αυτό τα τροτσικιστικά κόμματα στην Ελλάδα υιοθετούσαν τον χαρακτηρισμό διεθνιστικά και τα μέλη τους και οι οπαδοί τους τον όρο διεθνιστές⁷.

Με λίγα-λόγια, ο εθνικισμός στην αριστερά έχει επικρατήσει ήδη από την δεκαετία του 1920, που επικράτησαν στην Ρωσία οι μπολσεβίκοι του Στάλιν, και στην ελληνική αριστερά μετά την κυριαρχία των σταλινικών του Ζαχαριάδη πάνω στο αριστερό κίνημα κατά την δεκαετία του 1930 και όχι μετά τον ελληνικό εμφύλιο και την ήττα της αριστεράς, όπως προσπαθεί να μας πείσει ο εξαιρετικά συμπαθής αντιεθνικιστής συγγραφέας Άκης Γαβριηλίδης⁸. Κατά την διάρκεια του Β' Παγκόσμιου Πολέμου, ο αριστερός εθνικισμός έφτασε στο απόγειο του στα πλαίσια της ΕΘΝΙΚΗΣ αντίστασης. Τότε, ήταν φυσικό επόμενο, να συγκατοικήσουν οριστικά ο λαϊκισμός και η Ορθοδοξία (δηλ. την ελληνική εκδοχή του εθνικισμού).

Μετά από όλα αυτά, μπορούμε να μιλήσουμε για την σχέση του λαϊκισμού και της Ορθοδοξίας (δηλ. της ελληνικής εκδοχής του εθνικισμού) με τον φασισμό, ή αν το προτιμάτε, τον εθνικό σοσιαλισμό (επί το ελληνικότερον τον ορθόδοξο λαϊκισμό).

Το μήνυμα του φασισμού (εθνικού σοσιαλισμού ή, για την σημερινή Ελλάδα, ορθόδοξο λαϊκισμό) υπήρξε πάντα ο Συναγερμός. "Ελληνικός Συναγερμός" ονομαζόταν και το κόμμα που κυβέρνησε με πραξικοπηματικές μεθοδεύσεις την Ελλάδα από το 1952 ως το 1955, με επικεφαλής τον στρατάρχη Παπάγο⁹ που με τον αμερικανοσυντηρούμενο ελληνικό στρατό συνέτριψε τον Δημοκρατικό Στρατό της ελληνικής αριστεράς στον ελληνικό εμφύλιο πόλεμο. Και ο Ελληνικός Συναγερμός, κήρυξε την σωτηρία του λαού από τον κομμουνισμό, από τον οποίο ο ελληνικός λαός, σύμφωνα με αυτό το κόμμα, κινδύνευε άμεσα, γιατί όλες οι χώρες των Βαλκανίων είχαν υποκύψει στον κομμουνισμό και στην Ελλάδα, παρά την στρατιωτική τους ήττα, οι κομμουνιστές καρδοκούσαν με "το όπλο παρά πόδας"¹⁰. Αλλά και παλαιότερα, ο ιταλικός φασισμός κήρυξε τον συναγερμό κατά του κομμουνισμού και ο γερμανικός εθνικός σοσιαλισμός (και όχι ορθόδοξος λαϊκισμός, γιατί οι κάτοικοι της Γερμανίας δεν είχαν ανάγκη από την θρησκεία να τους κάνει έθνος, όπως είχαν ανάγκη οι Έλληνες) κήρυξε τον συναγερμό κατά των κομμουνιστών, των Εβραίων, των τσιγγάνων και των ομοφυλοφίλων. Κατά τον γερμανικό εθνικό σοσιαλισμό εχθροί του έθνους ήταν οι κομμουνιστές και εχθροί και του έθνους και του λαού οι Εβραίοι "πλουτοκράτες".

Το μήνυμα του ελληνικού ορθόδοξου λαϊκισμού καλεί σε συναγερμό απέναντι σε αυτό που σχεδόν όλοι οι Έλληνες αναγνωρίζουν σαν κρίση και ο πρωθυπουργός την επιβεβαιώνει μέσα από το διάγγελμα του προς τον ελληνικό λαό. Μια κρίση, η οποία ωφελεί τις τράπεζες που επιδοτήθηκαν με 28 δισεκατομμύρια Ευρώ και βλάπτει τους μετανάστες, οι οποίοι υποτίθεται την επιδεινώνουν. Στον ελληνικό ορθόδοξο λαϊκιστικό συναγερμό, την θέση των Εβραίων την έχουν πάρει οι μετανάστες, μια που από τους Εβραίους της Ελλάδας οι Έλληνες απαλλάχθηκαν ήδη από την εποχή του Χίτλερ και με την βοήθεια του. Σύμφωνα με τους υποστηρικτές του ελληνικού ορθόδοξου λαϊκισμού χρειάζεται συναγερμός για να βγούμε από την κρίση. Το ίδιο ισχυρίζεται ο πρωθυπουργός, το ίδιο ισχυρίζονται όλα τα κόμματα. Διαφέρουν μόνο στον καταλογισμό ευθυνών και στις προτάσεις εξόδου από την κρίση. Με λίγα-λόγια, στην αναγνώριση της κρίσης υπάρχει “επιτέλους” εθνική ομοψυχία.

Εγώ, και όσοι δεν μετέχουμε σε αυτήν την ομοψυχία, λίγοι Έλληνες αλλά κυρίως μετανάστες που ξέρουν τι θα πει φτώχεια και δυστυχία, βλέπουμε την κρίση σαν μια ακόμη κακοδιαχείριση του κρατικού πλούτου (που δεν είναι ούτε η πρώτη ούτε η τελευταία) και γύρω μας τόσο πλούτο, που για όσους γεννήθηκαν πριν από πολλά χρόνια και μεγάλωσαν στην Ελλάδα, οι Έλληνες δεν μπορούσαν να τον φανταστούν ούτε στο όνειρο τους. Σπίτια ιδιόκτητα έχει η μεγάλη πλειοψηφία των Ελλήνων και, όσοι δεν έχουν, παίρνουν δάνεια και αγοράζουν ή χτίζουν. Τροφή καταναλώνουν τόση πολλή οι Έλληνες, που έρχονται πρώτοι πανευρωπαϊκά στην παχυσαρκία. Από ρούχα, έχουν τόσα πολλά που δεν έχουν τι να τα κάνουν και μην έχοντας που να τα βάλουν τα χαρίζουν στο χαριστικό παζάρι. Η εκπαίδευση είναι υποχρεωτική για εννιά χρόνια και όσοι “ξεσχίζονται” στο διάβασμα, μπορούν να περάσουν και σε ένα τεχνολογικό ίδρυμα ή ένα πανεπιστήμιο (αφού χαλάσουν και κάποια λεφτά για φροντιστήρια). Όσον αφορά την ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, η εξέταση στα κρατικά νοσοκομεία που εφημερεύουν κοστίζει ελάχιστα (μερικά Ευρώ), ενώ τα φάρμακα είναι τόσο φτηνά που κανείς στην Ελλάδα δεν πεθαίνει γιατί δεν έχει λεφτά να αγοράσει φάρμακα. Αυτά τα βασικά για μια αξιοπρεπή επιβίωση αγαθά, ονειρευόταν για όλους ο Γράκκος Μπαμπέφ. Και οι Έλληνες δεν περιορίζονται σε αυτά. Τα ιδιωτικά αυτοκίνητα είναι τόσα πολλά, που στις μεγάλες πόλεις αντιμετωπίζουν σοβαρό πρόβλημα με το παρκάρισμα, και τα κέντρα διασκέδασης, τα ξενοδοχεία στις διακοπές και τα μπουρδέλα, όλο τον χρόνο, είναι γεμάτα. Ήδη από την δεκαετία του '90 οι μόνιμοι πορνοπελάτες, καταναγκαστικά στην μεγάλη πλειοψηφία τους, εκδιδομένων κοριτσιών ήταν (τα τελευταία 3 χρόνια της δεκαετίας) κατά μέσο όρο 365.000, ενώ οι περιφερειακοί 685.000 και οι δορυφορικοί 205.000. Δηλ. σχεδόν ένας στους τρεις σεξουαλικά ενεργούς Έλληνες βίαζε σταθερά, αποσπασματικά, ή έστω κάποιες φορές μια εξαναγκαστικά εκδιδόμενη κοπέλα ενήλικη ή ανήλικη, με αποτέλεσμα να εισρεύσουν στις τσέπες των νταβατζήδων κοντά ένα δισεκατομμύριο Ευρώ στη διάρκεια της δεκαετίας του '90. Μήπως κατά την δεκαετία του 2000 η εξαναγκαστική πορνεία εξαλείφθηκε και οι πορνοπελάτες μείνανε “μπουκάλα” γιατί δεν είχαν λεφτά να βιάσουν, λόγω κρίσης; Σύμφωνα με τον Λάζο που έκανε την έρευνα για την σωματεμπορία στην σύγχρονη Ελλάδα, στην οποία αναφέρομαι¹¹, κάθε 1000 πορνοπελάτες έχουν στην διάθεση τους ένα χαρέμι από 20 κατά μέσο όρο φουκαριάρες. Κάτι που στις πριν το 1990 δεκαετίες οι Έλληνες δεν μπορούσαν ούτε να το ονειρευτούν.

Η όλη συζήτηση για την οικονομική στενότητα που σήμερα αποδίδεται στην κρίση, από όσο θυμάμαι, εδώ και πολλές δεκαετίες, υπήρξε πάντα το κεντρικό μήνυμα του ορθόδοξου λαϊκισμού στον οποίον καταφεύγουν μόνιμα οι Έλληνες πολιτικοί και οι λακέδες τους (μέσα μαζικής ενημέρωσης, πανεπιστημιακοί, καλλιτέχνες με πιο γνωστό τον Στέλιο Καζαντζίδη¹²)

την μετατροπή των πολέμων μεταξύ των κρατών σε εμφυλίους μεταξύ των εργαζόμενων τάξεων και των αφεντικών τους (βλ. συνδιάσκεψη του Τσίμερβαλντ, το 1914, και ιδιαίτερα το μανιφέστο της <http://www.marxists.org/ellinika/archive/trotsky/works/1914/09/zimmerwald.htm>) καθώς και η ιδεολογική ταύτιση της λεγόμενης εθνικής αντίστασης κατά των Γερμανοϊταλών με την ελληνική επανάσταση του 1821.

9. Προκειμένου να πολιτευθεί ο στρατιωτικός Αλέξανδρος Παπάγος ο φασιστικός Ιερός Δεσμός Ελλήνων Αξιωματικών (Ι.Δ.Ε.Α.) προχώρησε σε πραξικόπημα, το οποίο δεν κατέλυσε το τότε υπάρχον πολιτικό καθεστώς, επειδή ο τότε ανώτατος άρχοντας, ο βασιλιάς, υποχώρησε μπροστά στις απαιτήσεις του Παπάγου και ο Παπάγος ζήτησε από τους πραξικοπηματίες να “γυρίσουν στα σπίτια τους”. Στις μεθεπόμενες του πραξικοπήματος εκλογές (μετά ενάμιση χρόνο περίπου), ο Παπάγος με πλειοψηφικό εκλογικό σύστημα (το κατεσχρήν καλπονοθευτικό εκλογικό σύστημα) έγινε πρωθυπουργός. Βλ. και το άρθρο για τον Παπάγο στην Βικιπαίδεια.

10. Με αυτό το στρατιωτικό παράγγελμα σε μήνυμα του προς τους Έλληνες χαμένους του εμφυλίου πολέμου, ο επικεφαλής του Δημοκρατικού Στρατού (του στρατού των χαμένων) γενικός γραμματέας του Κ.Κ.Ε. Νίκος Ζαχαριάδης, τους καλεί να είναι πάντα έτοιμοι να ξαναρχίσουν τον εμφύλιο πόλεμο.

11. Γρηγόρης Λάζος: Πορνεία και διεθνική σωματεμπορία στην σύγχρονη Ελλάδα, δύο τόμοι, εκδόσεις Καστανιώτη Α.Ε., Αθήνα 2002 (έτος 1ης έκδοσης).

12. Ο Καζαντζίδης υπήρξε κλασικός εκπρόσωπος της λαϊκής κλάψας, προτού ακόμα αυτή ξεπεράσει τους ταξικούς φραγμούς και σαν σκυλάδικο να γίνει εθνική μουσική και τραγούδι της σύγχρονης Ελλάδας. Αν και πριν από την μεταπολίτευση ο Θεοδωρόκης προσπάθησε να τον κάνει κατά κάποιο τρόπο αναγνωρισμένο από όλους τους Έλληνες τραγουδιστή, αναθέτοντάς του τραγούδια του, οι ακροατές του Καζαντζίδη, πριν από την μεταπολίτευση παρέμεναν τα κατώτερα λαϊκά στρώματα και οι τσιγγάνοι. Πριν από την μεταπολίτευση για να περιγράψουν οι Έλληνες που περιφρονούσαν το λεγόμενο λαϊκό τραγούδι έναν κλασικό τσιγγάνα, λέγανε ότι οδηγάει τρίκυκλο Datsun με σημαία της Α.Ε.Κ. και ακούει Καζαντζίδη.

13. Η έκφραση “παιδί του λαού” είχε επαινετικό ή υποτιμητικό χαρακτήρα ανάλογα με την ταξική θέση του Έλληνα, όσο υπήρχαν κοινωνικά αποδεκτές ταξικές διακρίσεις, δηλ. πριν από την “εθνική συμφιλίωση” την οποία λανσάρισαν τα κόμματα της δεξιάς και της αριστεράς μετά την μεταπολίτευση του 1974 και η οποία επισημοποιήθηκε με την αναγνώριση της λεγόμενης εθνικής αντίστασης το 1982, με την πρώτη άνοδο του ΠΑ.ΣΟ.Κ. στην εξουσία. Για όσους κάνοντας την ανάγκη φιλοτιμία καυχιόντουσαν (με την ιδεολογική υποστήριξη της αριστεράς) για την λαϊκή (δηλ. από τα κατώτερα στρώματα) καταγωγή τους, η έκφραση “παιδί του λαού” ήταν αναγνώριση ότι κάποιος συγκεντρώνει όλα τα θετικά χαρακτηριστικά που η αριστερά απέδιδε ανέκαθεν στον λαό. Την ίδια εποχή στα ανά τον κόσμο σοσιαλιστικά κράτη την θέση του παιδιού του λαού κατείχαν οι “ήρωες της εργασίας”, οι “ηρωίδες της μητρότητας” κ.ο.κ. Αντίθετα για αυτούς που θεωρούσαν τους εαυτούς τους μέλη των μεσαίων ή των ανώτερων τάξεων, ο χαρακτηρισμός “παιδί του λαού” είχε υποτιμητικό χαρακτήρα, επειδή ο λαός συγκέντρωνε γι’ αυτούς αρνητικά στην πλειοψηφία τους χαρακτηριστικά. Οι διαφορές αυτές είναι ευδιάκριτες στις ταινίες του παλιού ελληνικού κινηματογράφου, όπως η “Λαός και Κολωνάκι”. Επειδή ο λαός με την ταξική έννοια εκείνη την εποχή θεωρούσε ότι υπέφερε, οι διακρύβραχτες “κοινωνικές” ταινίες που απεικόνιζαν τα “βάσανα του λαού” είχαν μεγάλη εισπρακτική επιτυχία και ο ηθοποιός τους που προκαλούσε το περισσότερο δάκρυ, ο Νίκος Ξανθόπουλος, είχε τιμηθεί από το κοινό του με τον τίτλο “το παιδί του λαού”.

προκειμένου να εξασφαλίσουν την ψήφο και τα λεφτά των ψηφοφόρων τους. Μετά την μεταπολίτευση του 1974 ο λαϊκισμός, με την βοήθεια των κομμάτων της αριστεράς, απέκτησε και καλλιτεχνική έκφραση: Πρώτα με την υιοθεσία των ρεμπέτικων σαν εθνικής έκφρασης, πέρα από τα δημοτικά, και κατόπιν με την υιοθεσία των σκυλάδικων. Και τα ρεμπέτικα και τα σκυλάδικα εκφράζουν την κρίση, προσωπική, οικονομική, κοινωνική κλπ., του κάθε “παιδιού του λαού”¹³. Γι’ αυτό και όλα αυτά τα τραγούδια είναι κλαψιάρικα. Χωρίς αυτό να σημαίνει και ότι η μουσική τους είναι δημιουργήματα της ιδεολογίας της κρίσης. Είναι γνωστό ότι αποτελούν, μουσικά, συνέχεια των ψαλμωδίων των εκκλησιών και συγγενεύουν με τους οθωμανικούς αμανέδες που κι αυτοί έλκουν την καταγωγή τους από τις ψαλμωδίες των ορθοδόξων.

Η κρίση, σαν κεντρικό σύνθημα του ελληνικού λαϊκισμού, αν κάποιον ευνοεί, είναι αυτόν που την προβάλλει. Οι ακροατές που τον πιστεύουν, σχεδόν όλοι οι Έλληνες, θα συνεχίσουν να ζουν σε βάρος των μεταναστών και των μειονοτήτων, ιδιαίτερα των τσιγγάνων, και θα εντείνουν την εκμετάλλευση αυτών των φουκαράδων. Πράγμα που σημαίνει περισσότερα κέρδη. Χωρίς αυτό να σημαίνει ότι και μεταξύ των Ελλήνων δεν θα υπάρξουν διαβαθμίσεις όσον αφορά τα κέρδη από την προπαγάνδα της κρίσης. Μεγαλύτερα κέρδη θα έχουν όσοι καλούν σε συναγερμό ενάντια της (κατά προτίμηση ορθόδοξοι λαϊκιστές), γιατί “πουλάνε” και τα δραστικά φάρμακα ενάντια στην κρίση: Αύξηση των προσλήψεων στα σώματα ασφαλείας και τον στρατό για την καταπολέμηση της ανεργίας και για την τρομοκράτηση των μεταναστών και των μειονοτήτων, ώστε να δουλεύουν περισσότερο και να αμείβονται λιγότερο, μείωση των αυξήσεων των χαμηλόμισθων για να περισσεύσουν λεφτά για τις συνηθισμένες υπέρογκες στρατιωτικές δαπάνες, για την εκκλησία και για τις ποδοσφαιρικές ομάδες, αύξηση του ξεζουμίσματος των μεταναστών προκειμένου να εξασφαλίζουν χαρτιά και να μην διώκονται σαν εγκληματίες κλπ. Τέλος, τα κέρδη από την εξαναγκαστική πορνεία, το εμπόριο απαγορευμένων ουσιών και το εμπόριο όπλων, μια που ο ελληνικός λαός είναι “μερακλής” και δεν μπορεί να στερηθεί το γαμήσι, το όπλο και τις ευφορικές ουσίες, θα συνεχίζουν να αυξάνονται με ιλιγγιώδη ρυθμό. Και για να ασφαλιστεί ο ελληνικός λαός από τους κινδύνους της αντίστασης των υπερεκμεταλλευόμενων μεταναστών και μειονοτικών και να αναθερμανθούν οι τοπικές οικονομίες που “θίγονται από την κρίση” θα ιδρύονται όλο και περισσότερες φυλακές και στρατόπεδα συγκέντρωσης για μετανάστες.

Και για να ξαναγυρίσω στον πρωθυπουργό και το διάγγελμα του, είναι γνωστό ότι η Ελλάδα είναι το πιο φτωχό κράτος με τους πιο πλούσιους (από τις χώρες της ανατολικής Ευρώπης τουλάχιστον) κατοίκους. Μπορεί όλες ή σχεδόν όλες οι Δημόσιες Επιχειρήσεις Κοινής Ωφέλειας να καταλήξανε ζημιογόνες, όμως όσοι δούλεψαν σε αυτές ή υπήρξαν προμηθευτές τους πλούτισαν. Μπορεί κάθε κυβέρνηση να διαμαρτύρεται για “άδεια ταμεία”, όμως τα μέλη της, οι βουλευτές, οι στρατιωτικοί, οι δικαστές, οι μπάτσοι, οι δεσμοφύλακες, οι (διορισμένοι) καθηγητές κλπ. πλουτίζουν όλο και περισσότερο. Όλο και περισσότερο πλουτίζουν και οι δημοσιογράφοι που μας πηρίζουν συνέχεια για τα χάλια της Ελληνικής οικονομίας.

Βέβαια όλοι οι παραπάνω, που πιστεύω ότι είναι και σε μεγάλο βαθμό πορνοπελάτες εξαναγκαστικά εκδιδομένων κοριτσιών, εμπρηστές δασών, καταπατητές δημοσίων εκτάσεων, καταχραστές δημόσιου χρήματος, ξεζουμιστές

μεταναστών κ.ο.κ. και προπαντός Έλληνες φανατικοί, έχουν κέρδη πολλά και εισοδήματα μεγάλα από την προπαγάνδα τους περί κρίσης και από τον ορθόδοξο λαϊκισμό γενικότερα. Και γι' αυτό θα συνεχίσουν απτόητοι και θα μιλάνε, όσο περνάνε τα χρόνια, όλο για μεγαλύτερη κρίση.

Αυτοί, όμως, που συμπαραστέκονται στους μετανάστες, στους μειονοτικούς, στους φυλακισμένους και σε όποια θύματα του ορθόδοξου λαϊκισμού και ιδιαίτερα της προπαγάνδας του περί κρίσης, θα πρέπει να πάψουν να παρασύρονται από αυτήν την προπαγάνδα και να γίνονται, χωρίς να το θέλουν, συνοδοιπόροι του ορθόδοξου λαϊκισμού και άμισθοι διαφημιστές του συναγερμού του.

Ήδη από την δεκαετία του '70 κυκλοφόρησαν βιβλία αναρχικών όπως ο Μπούκτσιν ή αντιεξουσιαστών γενικότερα, όπως της οργάνωσης Internationale Situationniste (Καταστασιακή Διεθνής), όπου αποδεικνύεται η αντεπαναστατική σημασία για την σημερινή εποχή της μονοδιάστατης, οικονομίστικης θεώρησης του ανθρώπου, η οποία αποτέλεσε ειδικότητα των κομμουνιστών κατά την εποχή των στερήσεων. Ήδη από εκείνη την εποχή ο αναρχικός χώρος στην Ελλάδα είχε αρχίσει να θέτει σαν στόχο του όχι την επιβίωση αλλά την ζωή. Ο αγώνας των situationnistes (καταστασιακών) της δεκαετίας του '60, όπως και των Ολλανδών Provos, των Αμερικανών Γίπικς (βλ. http://en.wikipedia.org/wiki/Youth_International_Party) κλπ. δεν γινόταν ενάντια στον θάνατο από πείνα αλλά στον θάνατο από πλήξη. Και την δεκαετία του '70 οι Έλληνες ήταν αναμφισβήτητα πιο φτωχοί από ότι σήμερα που έχουν ένα περίπου εκατομμύριο μετανάστες να δουλεύουν σαν δούλοι γι' αυτούς και μάλιστα σε μια εποχή που τα μέσα παραγωγής έχουν εξελιχθεί τόσο πολύ, ώστε το μεγαλύτερο μέρος των εργαζομένων απασχολείται στον τριτογενή τομέα (υπηρεσίες). Είναι, λοιπόν, κρίμα σήμερα, μετά από 40 χρόνια μετά το 1970 ή 34 από τότε που εμφανίστηκαν στην Ελλάδα πάλι αναρχικοί, να υπάρχουν αναρχικοί που να παρασύρονται από την κατ' επάγγελμα καταστροφολογία των πολιτικών περί οικονομικών κρίσεων και να αντικαθιστούν τους αγώνες για μια "ελεύθερη και πλούσια ζωή"¹⁴ με αγώνες για επιβίωση, όπως αυτοί που επικεντρώνονται στις οικονομικές διεκδικήσεις των Ελλήνων εργατών, αγροτών, υπαλλήλων ή/και συντεχνιών. Και όχι μόνο κρίμα αλλά και αντεπαναστατικό, γιατί, συγκρίνοντας τις οικονομικές αυτές κατηγορίες με τους μετανάστες, διαπιστώνουμε ότι οι πρώτοι είναι προνομιούχοι. Και όσο πιο πολύ βαθαίνει το χάσμα μεταξύ προνομιούχων και μη προνομιούχων, όπως οι μετανάστες, οι τσιγγάνοι και πολλοί μειονοτικοί (π.χ. Τούρκοι των ορεινών χωριών της Θράκης), τόσο πιο εύκολα γίνονται αντικείμενα εκμετάλλευσης οι μη προνομιούχοι από τους προνομιούχους¹⁵

Τελειώνω με μια διευκρίνηση για όσους δεν έχουν καταλάβει ότι δεν καταφέρομαι ενάντια στο εργατικό κίνημα, στο οποίο οι αναρχικοί έπαιξαν πάντα πρωτεύοντα ρόλο, ούτε κατά των εργατών, οι οποίοι αγωνίζονται για να εξασφαλίσουν μια αξιοπρεπή επιβίωση. Απλά όταν μιλάω για Έλληνες εργάτες, αγρότες και υπάλληλους, αναφέρομαι στην πλειοψηφία, η οποία, μετά από δεκάδες χρόνια συνδικαλισμού και αγώνων, έχει εξασφαλίσει αυτήν την επιβίωση και τώρα πια το μόνο που την ενδιαφέρει είναι η περισσότερη κατανάλωση. Δεν αναφέρομαι σε κάποιες μειοψηφίες εξαιρετικά χαμηλόμισθων, ή εξαιρετικά κακοπληρωμένων για την δύσκολη και ανθυγιεινή δουλειά που κάνουν, όπως π.χ. οι κοπέλες που εργάζονται στα σουπερμάρκετ, αυτοί που μοιράζουν έντυπα στο δρόμο και στις πολυκατοικίες, όσοι εργάζονται σε συνεργεία καθαρισμού, οι νοσοκόμοι και οι νοσοκόμες, οι εργάτες της καθαριότητας, οι ντελιβεράδες, κλπ. Αυτοί έχουν κάθε λόγο να συνεχίζουν τους διεκδικητικούς εργατικούς αγώνες και πρέπει το αναρχικό κίνημα να συμμετέχει σε αυτούς τους αγώνες. Αγώνες σαν του σωματείου καθαριστριών στο οποίο επικεφαλής ήταν η Κωνσταντίνα Κούνεβα. Όμως η Κωνσταντίνα Κούνεβα είναι μετανάστρια και αυτό λέει πολλά. Πρέπει να εθελουφλεί κάποιος για να μην προσέξει ότι στις κατηγορίες χαμηλόμισθων και κακοπληρωμένων που ανέφερα παραπάνω οι μετανάστες αυξάνονται και οι Έλληνες μειώνονται. Και ότι δίπλα στους ειδικευμένους Έλληνες εργάτες στις οικοδομές και στα συνεργεία των δήμων, των υπουργείων και των Δ.Ε.Κ.Ο. δουλεύουν κάποιοι, έως πρόσφατα, αόρατοι για το παραδοσιακό ελληνικό εργατικό κίνημα: Οι μετανάστες. Αυτοί είναι οι σημερινοί κολασμένοι της γης και όχι η ελληνική εργατική αριστοκρατία, οι επιδοτούμενοι από την Ευρωπαϊκή Ένωση αγρότες ή οι υπάλληλοι, των οποίων όλα τα εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα γίνονται σεβαστά. Και αν κάποιος εμπνέεται από το παραδοσιακό αναρχικό εργατικό κίνημα ή απλά αντιλαμβάνεται ότι, τώρα πλέον, ο αγώνας "για να μην πεθάνουμε από πλήξη" είναι αγώνας για τους δεινοπαθόντες συνανθρώπους μας, επειδή η δική του ελευθερία και ευτυχία εξαρτάται από την ελευθερία και την ευτυχία των άλλων, θα πρέπει να επικεντρώνει το ενδιαφέρον του και τους αγώνες του στην αλληλεγγύη προς τους μετανάστες, τους τσιγγάνους, κάποιους μειονοτικούς και όσους βρίσκονται σε ανάλογη θέση. Αυτό προσπαθώ να κάνω κι εγώ και γι' αυτό στο επίκεντρο των επιλογών μου βρίσκεται ο αγώνας ενάντια στον ρατσισμό και ιδιαίτερα ενάντια στον εθνικισμό, ο οποίος αποτελεί τον σκληρό του πυρήνα.

14. "Γουστάρω ελεύθερη και πλούσια ζωή": Έκφραση του Σαββόπουλου στο τραγούδι "Μπάλλος" που αποτελεί το μεγαλύτερο σε έκταση τραγούδι του ομώνυμου δίσκου του, του τρίτου, ο οποίος κυκλοφόρησε το 1971. Ο Σαββόπουλος, προτού καταρακλήσει με την σειρά του στον λαϊκιστικό εθνικισμό, έδειξε σημεία αποστασιοποίησης από την παραδοσιακή θεματολογία της ελληνικής αριστεράς. Αυτό τον είχε κάνει αγαπητό στην νεολαία της εποχής που δεν συγκινούνταν πλέον από την θεματολογία της κλάψας στην οποία είχε διακριθεί ο Θεοδωράκης, ο πιο γνωστός αριστερός μουσικοσυνθέτης και επικεφαλής της Δημοκρατικής Νεολαίας Λαμπράκη, της οργάνωσης που πριν την δικτατορία των συνταγματαρχών συγκέντρωνε τον κύριο όγκο της νεολαίας της αριστεράς.

15. Βλέπε και σχετικό κομμάτι από συνέντευξή μου για την ιστοσελίδα της συλλογικότητας Terminal 119: <http://www.terminal119.gr/show.php?id=434>

